

REISVERSLAG 2019 NR.13 WATER VOOR LANDBOUW VOOR VROUWEN

De school voor inclusief onderwijs (dove en horende kinderen in één klas) is voorzichtig gestart. De school is gebouwd op het dak van Centre Commercial des Sourds.

Er zijn twee klassen begonnen. En een klein kleuterklasje. Er moet nog veel aan de inrichting gebeuren, maar de kinderen hebben door alle visualisatie en het mee helpen hun lokaal tot een echte klas te maken veel plezier.

De nieuwe kinderen van de eerste klas (6 jaar, groep 3) worden gebracht door hun ouders naar deze nieuwe school op het dak. Een klein meisje slipt tegelijk met een moeder en twee andere kinderen door de deur de klas in. Ze gaat snel achter een van de mooi geschilderde tafeltjes zitten, haar armen over elkaar. Deineba, het hoofd van de school, vraagt haar: 'Ken ik jou? Wie is jouw vader of moeder?' Het meisje wijst naar de volwassenen die net de deur uitlopen. Deineba volgt hen en ziet dat zij de ouders zijn van een van de andere kinderen.

Dan vraagt ze het meisje: 'Hoe ben je hier gekomen?' 'Lopen', zegt ze. Naar mijn andere school ging ik ook lopen.

Deineba weet zeker dat ze dit kind niet heeft ingeschreven en vraagt: 'Hoe heet jij?'

'Ik heet Woodi, Woodi Ousmane.'

'Maar ben je dan nu niet op de verkeerde school?'

'Natuurlijk niet', zegt de kleine Woodi licht verontwaardigd, 'dit is de school van Woodi, mijn tokkere (peettante). En ik blijf hier', vervolgt ze met stelligheid.

Deineba neemt contact op met de ouders en Woodi zit nu stevig en vast op deze school. Dat kan hier.

De zandstorm is gaan liggen en we gaan op weg naar ons dorp, tien uur rijden minstens. Het is heet en wordt nog heter nu we het binnenland ingaan.

Onze auto is propvol en bij elk groot dorp onderweg moeten we stoppen voor politie, gendarmerie of douane. Deze staan, zitten of liggen urenlang langs de kant van de weg te wachten op aankomende auto's. Gelukkig zijn er niet veel grote dorpen. Het grote oponthoud zou ik geven als duidelijk blanke buitenlander. Mijn paspoort zou gecontroleerd moeten worden, de papieren van de auto en ik moet dan een kopie van mijn paspoort afgeven. Als ik die niet heb, schrijven ze de hele eerste pagina van het paspoort over. Schrijven is niet de beste kant van deze politiemensen, het paspoort gaat van hand tot hand en vaak wordt er besloten dat ik zelf de eerste pagina van mijn paspoort maar moet overschrijven. Nu heb ik een verblijfsvergunning, ben ik gewoon een Mauritaniër.

Na zeven uur rijden en vijf stops moeten we stoppen bij een lachende politieman, 'Ah u moet Woodi Ba zijn?!' Hij vraagt niet naar papieren, kijkt niet naar de bagage, ook niet naar de auto. Maar herhaalt wel drie keer de kreet: 'u moet Woodi Ba zijn.' Hij vertelt dat hij meer dan tien jaar geleden als politieman in Kaedi voor het ziekenhuis werkte en ik naar binnen wilde met een bijna dood kindje in mijn arm. Ruzie maakte met de dokter omdat die mij (het kindje) niet wilde helpen. Dat Demba naar de apotheek ging om de medicijnen, infuus etc te halen en ik zelf het infuus bij de baby aanbracht. Dat de dokter terugkwam van zijn lunch en ik nog met de baby op de onderzoektafel zat. De dokter mij ging uitleggen waarom hij niet ging helpen. Dit kindje zou toch doodgaan en dan kostte het tijd en vooral dure medicijnen die hij

beter aan de man op de gang kon besteden. Deze man werkte immers en gaf daarmee zijn vrouw en kinderen te eten. Ik reageerde toen: 'dit jongetje is een slavenkind, maar wie weet wordt hij later de beste president van Mauritanië.'

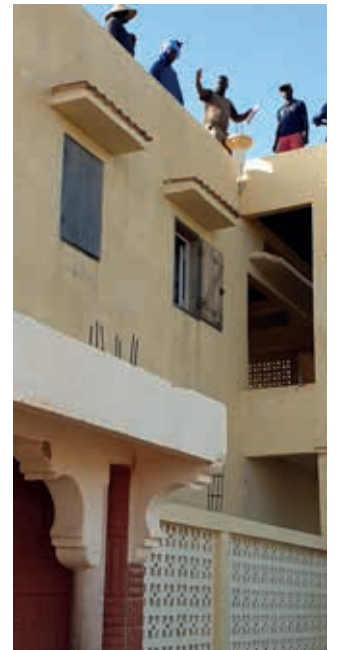
De politieman vertelde ook dat hij gehoord had dat de dokter en ik nu de beste vrienden zijn. De jongen zal nu ongeveer 13 jaar zijn.

We verwachten een deskundige uit Dakar om met ons de mogelijkheden te onderzoeken en te bespreken voor zonnepanelen voor water voor het landbouwproject in het dorp.

Zij komen (ja zij: niet één, niet twee, niet drie, maar vier man sterk) met een eenvoudig houten bootje vanaf Senegal naar ons dorp.

Er wordt uiteraard eerst gegeten, informatie uitgewisseld, grappen gemaakt over de Serrer en de Peulh. Daarna een ronde langs het waterproject vanaf de rivier voor de pomp, naar het dak voor de panelen en naar de landbouw voor het waterbassin en alle aansluitingen, zodat we een degelijke uitgebreide offerte kunnen verwachten.

Laat in de avond vertrekken ze weer met het bootje naar Senegal.

Dat geeft enige problemen, het bootje mag na zes uur in de avond niet meer aan wal in Senegal.

Demba en Abdou spreken uitgebreid met de politie daar en die strijkt (in ruil voor suiker en thee) zijn hand over zijn hart.

De volgende dag roept Demba de vrouwengroep met de meeste ervaring in de landbouw bij elkaar. Het wordt een verhelderend gesprek.

Er zijn ongeveer 25 vrouwen en zover zij hun emotie laten zien (de Peulh doen dat nauwelijks, maar ik ken hen inmiddels goed) zijn ze enthousiast over het project zonne- energie voor water voor landbouw. Dit 'Nieuwe Water' zo noemen zij het!, voldoende water, zonder grote kosten... zal een betere voeding en een betere toekomst voor de vrouwen, hun gezinnen en de dorpingen betekenen.

Het gesprek gaat verder over een andere zorg in de landbouw: in de regentijd heeft er dit jaar en vorig jaar veel water gestaan. De kamelen die hierdoor in de nacht het dorp zijn binnengevallen hebben de oogst genuttigd en vertrapt en diverse hekwerken gesloopt.

Zij vragen nu hulp bij het schoonmaken van de grond en het repareren van de hekwerken. Zorgen dat deze onmogelijk weer door de kamelen vernield kunnen worden.

Het dorp heeft geen kamelen, maar de Arabieren, die gedurende de regentijd langs de Peulh dorpen trekken met hun kuddes, laten de dieren vaak vrij lopen, waardoor ze uit de kudde kunnen breken.

De dorpingen mogen deze kamelen vangen en als de eigenaar ze komt ophalen mogen ze een vast bedrag per dag voor kost en inwoning vragen. Als de eigenaar niet wil of kan betalen, is de kameel voor het dorp. Zij bieden dan aan anderen het dier te koop aan.

Het grootste probleem zijn de hekwerken die nu niet hoog genoeg zijn en niet bestand tegen het vernielen door de kamelen. Er wordt uitvoerig van gedachten gewisseld over de oplossingen.

Maar het 'Nieuwe Water' krijgt groot applaus.

De volgende dag vertrekken wij naar Senegal, langs vele kleine Peulh dorpen en stoppen soms om nieuws uit te wisselen en een dende, een wilde zandmeloen, te eten. Heerlijk koel, al ligt hij in de zinderende hitte op het zand. Even breken, de hete wind erover laten waaien en je hebt een heerlijk koele dorstlessende vrucht.

warme groet,
Wiljo Woodi en Demba Abou

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890

